

[Ministeren for offentlige arbejder]

Betragtningen må også gælde fritliggende enkelte bygninger til helårsbeboelse. Det offentlige kan ikke overtage ansvaret for enkeltmandsdispositioner.

Er der derimod tale om samlede helårsbebyggelser fra ældre tid, der nu er bragt i farezonen, er sagen en anden. Men jeg er helt opmærksom på, at forholdene i de enkelte tilfælde kan være mere komplicerede, end en skematisk opdeling viser. Der kan ligge sommerhuse på en strækning, som det af andre grunde kan være velbegrunderet at beskytte; så må ejerne af sådanne sommerhuse blot pålignes en passende del af byrderne. Denne tankegang er jo ikke ny: den kan føres helt tilbage til forarbejderne til digeloven af 1874, da en landstingsbetænkning talte om »skader, der skyldes et for tillidsfuldt valg af byggesteder«.

Jeg ser det imidlertid som en nødvendighed nu at gøre op, i hvilket omfang staten, amtskommuner, primærkommuner og lods-ejere skal deltage i udgifterne til beskyttelse af Vestkysten.

Der er i øjeblikket tre typiske situationer. På vadehavskysten vedligeholdes ingen diger af staten. De meget omfattende nyanlæg, der er gennemført dernede i de seneste år eller gennemføres i indeværende år, er betalt af staten med 60 pct. og af amtskommuner og primærkommuner med 40 pct. Dige- og høfdeanlæg på Limfjordstangerne og høfdesikringen på strækningen Ferring-Fjaltring og digerne på Torsmindetangerne og visse andre foranstaltninger er anlagt og vedligeholdt helt for statens regning.

På den nordligste strækning har staten kun i enkelte tilfælde ydet bidrag, og staten har ingen pligt til vedligeholdelse af sådanne anlæg, når bortses fra nogle høfder vest for Skagen havn.

Jeg finder, at det nu konkret bør fastlægges, hvilke anlæg på Vestkysten staten alene bør tage sig af, og hvilke anlæg andre myndigheder eller private bør være med til at betale til. Det forekommer mig også rimeligt, om staten blev deltager i sikringen af helårsbebyggelser og visse værdifulde områder på den nordligste del af Vestkysten rundt om Skagen til og med damstederne på den anden side af Skagen havn.

Skal staten engagere sig her på samme måde som på tangerne, må der ske en mindre personaleudvidelse i kystinspektoret.

Jeg er derfor indstillet på med amtskommuner og primærkommuner at drøfte, hvilke konkrete foranstaltninger der bør bringes til udførelse i de nærmeste år, og hvorledes midlerne til disse anlæg kan bringes til veje.

Et særligt problem frembyder arealer til et dige, der skal trækkes tilbage. Jeg mener i princippet ikke, at staten bør deltage i udgifterne til arealerhvervelse; der er noget forkert i, at staten skal betale for sådanne arealer. Men også dette spørgsmål må selvfølgelig forhandles med amtskommuner og primærkommuner. Det er dog et detailspørgsmål; lad det være sagt samtidig.

Efter gennemførte drøftelser med amtskommuner og primærkommuner er det som sagt min agt ved begyndelsen af folketings-samlingen 1981-82 at give dette ting en redegørelse for det videre handlingsprogram for Vestkystens beskyttelse. Basis for denne vil først og fremmest være de af kystinspektoret afgivne tre rapporter. Dette handlingsprogram ønsker jeg endvidere skal indeholde konkret angivelse af, hvorledes udgifterne dækkes til nyanlæg, vedligeholdelse eller løbende udførelse af de forskellige foranstaltninger.

Jeg tænker mig, at staten stadig skal klare visse anlæg helt, at amtskommuner og primærkommuner skal bidrage til nogle anlæg, og at de direkte beskyttede grundejere i visse tilfælde også bør bidrage.

Til sidst må jeg imidlertid understrege, at en øget medvirken fra staten i kystsikringen nu engang kun kan praktiseres med større bevillinger. Jeg har ikke – og regeringen har ikke – besparelser at anvise for en sådan øget aktivitet. Positive tilkendegivelser om statens medvirken til en øget aktivitet i kystsikringen har altså kun mening, hvis de nødvendige midler er til stede, og hvis man er rede til at bevilge dem.

Dohrmann (FP):

Det hører vel til god orden, at man siger tak til ministeren for hans svar på forespørgslen. Men jeg må samtidig sige, at jeg er umådelig skuffet over den redegørelse, ministeren lige har givet. To ting har slået mig: den ene er, at ministeren først i 1981-82 mener at kunne tage stilling til de store skader, der er sket på kysterne – og jeg tænker her